

Rebecca Johnson

Julinka malá zverolekárka

STRATENÍ
PSÍKOVIA

FRAGMENT

Julinka – malá zverolekárka 7 – Stratení psíkovia

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Rebecca Johnson

Julinka - malá zverolekárka 7 – Stratení psíkovia – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Rebecca Johnson

Julinka malá zverolekárka

STRATENÍ PSÍKOVIA

Ilustrácie Kyla May

F FRAGMENT

*Venujem svojmu skvelému bratovi
Rayovi, ktorý ma vždy rozosmeje.*

R. J.

Ahoj!
Volám sa Júlia, mám desať rokov
a som skoro zverolekárka.

Stavím sa, že sa práve v duchu pýtate, ako môže
byť desaťročné dievča skoro zverolekárka.
Je to však celkom jednoduché: moja mama je
zverolekárka, a tak sledujem, ako pracuje, a stále
jej pomáhám. Verte mi, nie je to vôbec ťažké.

Kapitola 1 Psy vedia, že zverolekári im pomôžu

Zobudila som sa na škrabanie, ale pokúšala som sa ho ignorovať. Keďže večer bola búrka, dlho som nevedela zaspať, a tak som chcela byť v posteli trochu dlhšie.

„Prestaň, Adam!“ zašomrala som a hlavu som si schovala pod vankúš.

Adam je môj päťročný brat, ktorý zbožňuje dinosaury. Na nič iné nemyslí. Určite sa už zase hrá na chodbe so svojimi dinosaurími figúrkami.

Škrabot neprestával. Práve som sa chystala zavrčať znovu, keď som zrazu začula tiché zakňučanie. To nie

je Adam, uvedomila som si a posadila som sa na posteli. Prichádzalo to zvonka.

Šla som k vchodovým dverám a pozrela som sa cez okienko. Bol to psík. Špinavý, vychudnutý pes. Keď som ku sklu priložila dlaň, psík ho začal z druhej strany oblizovať. Určite pochopil, že som skoro zverolekárka.

Zverolekári vedia, že pri práci s túlavými psami musia byť opatrní, ale mne bolo jasné, že tento je priateľský a potrebuje pomoc.

Pootvorila som dvere a psík strčil dovnútra strapatú hnedo-bielu hlavu. Vyplazoval jazyk a hľadal niečo, čo obľúže. Vtom sa z kuchyne prirútil môj kokeršpaniel Cézar a začal zúrivo štekať.

„Cézar, ticho!“ zakričal otec zo spálne.

„Postarám sa oňho, ocko,“ zavolala som. „Pokojne spi.“

Otec nemá mojich domácich miláčikov veľmi v láske, preto som si bola istá, že radosť nebude mať ani zo zatúlaných domácich miláčikov.

Chytila som Cézara za obojok a snažila som sa ho držať čo najďalej od cudzieho psa, no rozštekal sa ešte hlasnejšie, zatiaľ čo tulák sa z druhej strany dverí tlačil dovnútra. Boli na mňa prisilní. Napokon sa dostali tesne k sebe. Aspoň že Cézar vďaka tomu prestal štekať.

Stáli takmer ako sochy a dotýkali sa ňufákmi. Cudzí pes bol oveľa väčší než Cézar, ale vyzeral bojazlivejší. Otvorila som dvere o kúsok viac a do chodby sa nahrnula veľká hnedo-biela chlpatá guľa. Psy vrteli chvostmi a oňuchávali sa. Okamžite sa skamarátili.

Nový pes nemal obojok. Niektorí

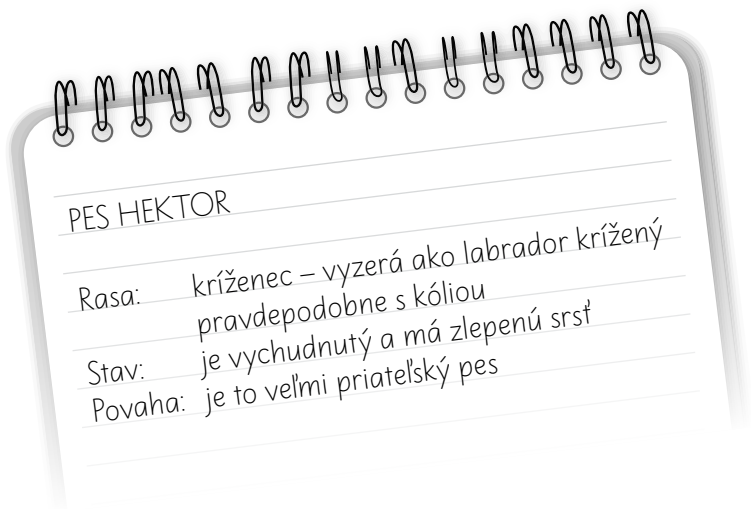
Ľudia by rozhodne potrebovali prednášku o tom, ako sa majú starať o zvieratá. Cézara som odviedla do kuchyne. Tulák sa, samozrejme, hnal za nami.

Ticho som za sebou zatvorila kuchynské dvere a uvažovala som, čo budem robiť. Potrebujem zápisník a zverolekársku tašku, aby som psa mohla prehliadnuť. Odkradla som sa do svojej izby a oboje som si vzala.

Keď som sa vrátila do kuchyne, cudzí pes hltal zvyšky z Cézarovej misky. Cézar tým evidentne nebol nadšený.

Pozrela som sa na prázdnu stranu v zápisníku.

„To, čo najskôr potrebuješ, je meno,“ rozhodla som. Jedno mi hneď napadlo, a tak som ho napísala do prvého riadka a začala som si robiť poznámky.

PES HEKTOR

Rasa: križenec – vyzerá ako labrador križený pravdepodobne s kóliou

Stav: je vychudnutý a má zlepenú sršť

Povaha: je to veľmi priateľský pes

Vybrala som stetoskop a chvíľu som počúvala Hektorovo srdiečko. Potom som mu prezrela oči a uši. Zdalo sa, že prehliadka ho veľmi baví. Cézár strkal ňufák do všetkého, čo som robila.

Rozhodla som sa, že keď mamička vstane, poprosím ju, aby ho vyšetrla dôkladnejšie, teraz som sa však potrebovala porozprávať so Zuzkou. Je to moja susedka a najlepšia kamarátka.

Zuzka je skoro slávna cvičiteľka a chovateľka zvierat, teda človek, ktorý Hektora najlepšie pripraví na jeho prvú prehliadku.

Bála som sa, že ak odídem k susedom a psy nechám samy, rozštekajú sa a zobudia rodičov. Otvorila som preto chladničku a hľadala som niečo, na čom by si mohli pochutiť, kým budem u Zuzky.

Odsunula som niekoľko vecí, až som napokon našla dokonalú psiu pochúťku: veľkú misu so zvyškom mäsovej zmesi so zeleninou. Hektor a Cézár zo mňa po celý čas nespúšťali oči, a len čo som dobrotu vytiahla z chladničky, začali nadšene vrtieť chvostmi.

Pátrala som po druhej psej miske, ale nenašla som ju. Vtom som si v dreze všimla Adamovu dinosauriu misku.

Môže byť, usúdila som a zobrala som ju.

Len čo som naservírovala psom ich hostinu, ponáhľala som sa na dvor a do otvoreného okna v Zuzkinej izbe som zakričala: „Zuzka! Zuzka!“

Kričať potichu nebolo ľahké.

Práve som sa chystala zakričať ešte raz, keď sa v okne objavila Zuzkina

upravená plavovlasá hlava. Hoci som ju určite zobudila, z jej účesu netrčal ani jeden neposlušný vlas.

„Mimoriadna udalosť! Príď k nám do kuchyne a prines so sebou súpravu hrebeňov. Pokús sa byť čo najtichšie.“

Zuzka prikývla a zmizla vnútri. Uháňala som naspäť do kuchyne.

Zverolekári občas narobia neporiadok

Pomaly som otvorila kuchynské dvere a pokrčila som nos. Túlavý pes totiž dosť smrdel. Svoju misku dokonale vylízal. Cézar prevrátil misku s dinosaurami a teraz zbieral z podlahy hrášok a kúsky mrkvy a zeleru. Hektor ho sledoval. Bolo jasné, že s radosťou po ňom doje zvyšky.

Bosou nohou som stúpila na hrášok, ktorý sa mi rozmliaždil medzi prstami. Uškrnula som sa a na druhej nohe som doskackala k stolu po servítku. Presne v tej chvíli sa Zuzka vkradla dnu.

Keď uvidela a zacítila Hektora, nos aj ústa si zakryla dlaňou.

„Pozor na hrášok,“ varovala som ju.

„Preboha!“ vydýchla kamarátka.

„To je ale neporiadok!“

„Viem,“ prikývla som. „Upraceme to neskôr. Najprv musíme toho psa okúpať. Skôr ako ho uvidí ocko.

Mama ho potom poriadne vyšetří.“

„Kde sa tu vzal?“

„Našla som ho ráno pred dverami.“

„Určite preto, lebo zistil, že si skoro zverolekárka.“

Usmiali sme sa.

„Vanička, v ktorej kúpeme Cézara, je preňho malá,“ poznamenala Zuzka.

„A čo kúpeľňa?“ navrhla som.

„Myslíš to vážne?“ zaváhala Zuzka.

„Nebude tvojej mame prekážať, že má v kúpeľni obrovského smradľavého psa?“

„Ak to urobíme rýchlo a potichu, ani si to nevšimne.“

Vzali sme dve plastové misky a spolu so psami sme prekázli do kúpeľne. V malej uzatvorenej miestnosti Hektor smrdel ešte viac. Zuzka si zakrývala nos uterákom, ale aj tak jej slzili oči.

Začala som napúšťať vaňu.

„Zuzka, pomôž mi ho zdvihnúť,“ požiadala som ju, keď som nastavila vodu na správnu teplotu.

Bolo to náročné, no nakoniec sme toho obrovského špinavého psa dostali do vane. Zastavila som vodu a pomocou misiek sme ho začali polievať. Zo srsti mu stekali hnedé potôčiky.

Zuzka otvorila svoj kufrík a vybrala fľaštičku so šampónom pre psy. „Asi budeme potrebovať aj trochu tvojho šampónu,“ skonštatovala.

Z police som vzala fľaštičku a začali sme Hektora mydlíť. Evidentne sa mu to veľmi páčilo. Poslušne stál, kým sme ho škrabali a drhli.

Špina sfarbila penu dohnedá.

„Cézar, prečo nemôžeš byť pri kúpaní takýto pokojný?“ obrátila som sa na svojho kokeršpaniela, ktorý trucoval v kúte. Nebol nadšený z toho, koľko pozornosti venujeme cudziemu psovi.

„Čo sú tieto čierne bodky?“ opýtala sa Zuzka, keď preskúmala penu na svojich rukách.

„Blchy,“ odvetila som.

Kamarátka vyskočila a začala cúvať od vane.

„Blchy?“ skríkla. „Nepovedala si mi, že má blchy!“ Okamžite si začala prezeráť ruky aj nohy.

„Samozrejme, že Hektor má blchy.

Je to predsa túlavý pes. Ak chceš byť slávna chovateľka a cvičiteľka, musíš si na to zvyknúť.“

V tej chvíli sme začuli spláchnutie záchoda a stuhli sme. Vzápätí ktosi zaklopal na dvere.

„Julinka, čo tam robíš?“

Mamička!

„Ehm... máme tu mimoriadnu udalosť, mami,“ vykoktala som.

„Objavil sa tu zatúlaný psík a...“

Hektor sa otriasol práve v okamihu, keď mamina otvorila dvere do kúpeľne. Čokoládovo sfarbená pena plná bích sa rozletela po celej kúpeľni.

Všetci sme začali jačať. Mamička vošla dnu a rýchlo za sebou zatvorila dvere.

„Julinka, čo ti to napadlo? Kde sa tu vzal? A toto je môj sviatočný šampón?“

„Mami, upokoj sa!“ Môj hlas znel rovnako rozrušene ako jej. „Všetko

upraceme. Stál pred našimi dverami. A tak veľa šampónu sme zase nespotrebovali.“

„Je všetko v poriadku, Anna?“
Za dverami stál otec.

„Pravdaže,“ ubezpečila ho mamina a zazrela na mňa. „Hneď to bude. Daj nám minútku, prosím.“

„Prečo ste ho kúpali tu?“ zašepkala. „Prečo ste ma nezavolali? Prečo ste ho neumyli vonku?“

Nestíhala som na jej otázky odpovedať. Bola taká rozčúlená, že odpovede zrejme ani nechcela počuť. Zobrala mi z ruky miskú a začala Hektora oplachovať.

„Vy sa ihneď pustte do utierania. A odvedte Cézara.“

Keď som otvorila dvere, začula som, že v kuchyni ma čakajú ďalšie problémy.

„Preboha! Čo je to na podlahe?“
Otec našiel hrášok, mrkvu a zeler.

„Fuj! Čo je ten hnedý humus?“
Adam práve objavil svoju dinosauriu
misku.

Práca zverolekára je občas veľmi
zložitá.